

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/45/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718204318
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8718204318.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcov: 1a) A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C., D. E. XXXX/XX, 1b) C. F., nar. X.X.XXXX, bytom C., C. XXXX/XX, 2) G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 3) G. J., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, C., 4) K. L. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX, M. D., 5) N. O., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, C., 6) P. Q., nar. X.X.XXXX, bytom C., L. XXXX/X, 8b) R. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 8c) R. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 9a) K. S. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C., D. E. XXXX/XX, 9b) H. B., nar. X.X.XXXX, bytom C., D. E. XXXX/XX, XXX) R. L., nar. XX.X.XXXX, bytom R. - D., D. T. XXX, 10b) K. U. U., nar. XX.X.XXXX, bytom V., R. Q. XXXX/XX, XX) K. G. W., nar. XX.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 13) C. J., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, C., 14a) G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, XXX) I. N., nar. XX.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 15) C. X., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, C., 17a) R. U., nar. XX.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 17b) X. U., nar. X.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 18) G. C., nar. XX.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 19) D. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 20a) V. J., nar. XX.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 20b) R. J., nar. XX.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 21) Y. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. G. XXXX/X, C., 22a) R. R. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/XX, C. a 22b) G. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/XX, C., 23a) R. D., R., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, C. a 23b) Y. V. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, C., XXX) H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., 24b) Z. P., nar. X.X.XXXX, bytom W. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., 25a) G. R., nar. X.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, 25b) X. R., nar. XX.X.XXXX, bytom C., I. XXXX/XX, všetci právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Budziková & JUDr. Dachová, s.r.o., Nám. sv. Egídia 95, Poprad, IČO: 26) M. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/XX, C., proti žalovanému: Okresné stavebné bytové družstvo Poprad, so sídlom Poprad, Moyzesova 3368/25, IČO:47 257 113, právne zastúpený: Advokátska kancelária Hudzík & Partners s.r.o., Mnoheľova 830/15, Poprad, IČO:47 251 654, v konaní o určenie vlastníckeho práva s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12C/39/2018 – 263 zo dňa 15.03.2023, jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

I. Súd určuje, že

vlastník bytu č.1, A. B. Q. F., nar.: XX.XX.XXXX, bytom W. D. E. T. XXXX/XX, XXX XX C. a C. F. Q. F., nar.: XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. C. T. XXXX/XX, XXX XX C. sú vlastníckmi spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového

domu X. súp. č. XXXX, vo vchode 17, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.2, G. H. Q. D., nar.:XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. I. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.X, G. J. Q. J., nar.:XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. I. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode 17, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.4, K. L. L. Q. L., nar.:XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.5, N. O. Q. U., nar.:XX.X.XXXX, trvale bytom I. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.6, P. Q. Q. Q., nar.: XX.XX.XXXX, trvale bytom L. T. XXXX/X, XXX XX C. - L., je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.X, R. C. Q. L., nar.: XX.XX.XXXX a R. C. Q. C., nar.: X.XX.XXXX a obaja trvale bytom ul. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníckmi spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.X, K. S. B. Q. B., nar.: XX.X.XXXX a H. B. Q. R., nar.: X.X.XXXX, obaja bytom D. E. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníckmi spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
M. Y. T.10, R. L. Q. L., nar.:XX.X.XXXX, trvale bytom XXX XX R. - D. T. XXX a U. U. Q. L., nar.:XX.X.XXXX, trvale bytom R. T. XXXX/XX, XXX XX V., sú vlastníckmi spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.XX, K. J. W. Q. W., nar.:XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníckom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.12, M. X. Q. C., nar.: XX.XX.XXXX, trvale bytom R. T. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníckom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.XX, C. J., nar.: XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníckom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
vlastník bytu č.XX, G. N. Q. N., nar.:XX.XX.XXXX a I. N. Q. D., nar.: XX.X.XXXX trvale bytom ul. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníckmi spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,
M. Y. T.15, C. X. Q. X., nar.:XX.X.XXXX, trvale bytom I. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníckom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, R. U. Q. U., nar.: XX.X.XXXX a X. U. Q. L., nar.: X.X.XXXX, trvale bytom ul. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníkami spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, G. C. Q. C., nar.:XX.X.XXXX, trvale bytom : W. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, D. N. Q. N., nar.:XX.XX.XXXX, trvale bytom : W. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníkami spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, V. J. Q. J., nar.: XX.X.XXXX a R. J. Q. U., nar.: XX.X.XXXX, obaja trvale bytom : W. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníkami spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, Y. C. Q. C., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. G. XXXX/X, XXX XX C. - M., je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, R. R. Q. Q. C., nar.: XX.XX.XXXX a G. Q. Q. Q., trvale bytom ul. X. T. XXX/XX, XXXXX C., sú vlastníkami spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, R. D. R. Q. R., nar.: XX.XX.XXXX a V. R., Q. T., nar.: XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom ul. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníkami spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, H. P. Q. P., nar.:XX.XX.XXXX a Z. P. Q. S., nar.: X.X.XXXX, obaja trvale bytom ul. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníkami spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C.,

vlastník bytu č.XX, G. R. Q. U., nar.: X.X.XXXX a X. R. Q. R., nar. XX.X.XXXX, obaja trvale bytom ul. I. T. XXXX/XX, XXX XX C., sú vlastníkami spoluvlastníckeho podielu o veľkosti XXXX/XXXXXXX na nebytovom priestore č. XX-XXX, nachádzajúcom sa na prízemí bytového domu X. súp. č. XXXX, vo vchode XX, postavenom na parcele č. XXXX/X, zapísanom na LV č. XXXX, Okres C., A. C., katastrálne územie C..

2. V rozhodnutí uviedol ust. § 77 a § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), článku 2 ods. 1, článku 4 ods. 1 a článku 5 základných princípov CSP, § 185 ods. 1 základných princípov CSP, § 123, § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, § 132 Občianskeho zákonníka, § 14 a § 88 ods. 2, 3 zákona č. 109/1964 Zb., zák. č. 94/1988 Zb., § 5 a § 40 zák. č. 176/1990, § 23, § 24, § 27 zákona č. 42/1991 Zb., § 29, § 2 ods. 4, 5, § 13 ods. 1 – 3, § 4 ods. 1, § 21, § 16 ods. 4, 5, § 19 ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb., § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 85 ods. 1, 2 zákona č. 50/1976, § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z., článok 20 Ústavy SR, § 22 ods. 2, § 23 zákona č. 42/1992 Zb.

3. Predovšetkým sa súd prvej inštancie zaoberal miestnou a vecnou príslušnosťou, a dospel k záveru, že je vecne a mieste príslušným súdom, a preto vo veci konal. Odmietol tvrdenie žalovanej strany, že žalobcovia vystupujú ako nerozlučné spoločenstvo. Poukázal na ust. CSP a v tejto súvislosti dospel k záveru, že ide o samostatné spoločenstvo každého zo žalobcov, ktoré však nevyklučuje, aby viaceré samostatné subjekty práva podali spoločnú žalobu, čo sa v danom prípade stalo, (každý z vlastníkov bytov mohol podať samostatnú žalobu), ale podali žalobu spoločnú, v ktorej však v žalobnom petite sa koncipoval pre každého zo žalobcov samostatný petit. Pokiaľ išlo o určovací žalobu s poukazom na § 137 vyhodnotil, či žalobcovia môžu požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či je tu právo alebo nie, a dospel

k záveru, že určovací žaloba podľa § 137 písm. c/ CSP je v tomto prípade prípustnou žalobou s tým, že práve týmto určovacím petitom sa odstráni právna neistota a tým boli splnené podmienky zákona, (pričom vychádzal z pomerov v čase vyhlásenia rozsudku § 217 CSP). Na vhodnú a účinnú žalobu poukázal súd prvej inštancie na viaceré rozhodnutia vyšších súdnych inštancií, ako sú : R 17/1972, rozsudok zo súdnej praxe č. 4/2003, rozsudok NS SR sp.zn. 6Cdo/179/2010, rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22Cdo/1859/99, rozsudok NS ČR sp.z. 2Czm/8/71, Nález ÚS ČR sp.zn. III.ÚS 17/95, rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo/105/2016, rozhodnutie zverejnené v časopise zo súdnej praxe č. 40/1996, uznesenie NS SR 4Cdo/111/2008, 5Cdo/60/1998, R 17/1972, rozsudok NS ČR sp.zn. 22Cdo/2162/99, rozsudok NS SR 1Cdo/69/2003, 3Cdo/112/2004, článok 2 ods. 1, článok 5 základných zásad CSP, rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo/35/2011, rozhodnutie ESLP Solomakhin c/a Ukrajina zo dňa 15.03.2012, NS SR sp.zn. 9Cdo/7/2021, rozhodnutia ÚS SR IV.ÚS 1/07, 75/08, 57/07, I.ÚS 82/07, IV.ÚS 182/07, III.ÚS 72/2010, III.ÚS 341/07, IV.ÚS 1241/12. Jednoznačne dospel k záveru, že naliehavý právny záujem žalobcovia na podanej určovacej žalobe preukázali. Išlo o vhodný procesný prostriedok na nápravu ich neistého vzťahu a sporu so žalovaným, keďže sa to týka vlastníckeho práva, a tiež zosúladenia stavu faktického a právneho v katastri nehnuteľností, kde samotný rozsudok bude podkladom pre zápis do katastra v prípade úspechu pre žalobcov s tým, že práve rozsudok tvorí právny základ pre vyriešenie sporu medzi žalobcami a žalovaným bez toho, aby museli podať ešte aj ďalšie žaloby. Citované rozhodnutia, na ktoré súd prvej inštancie poukázal v rozsiahlej citácii na stranách 12 – 16 (bod 14., 15. rozsudku), kde pre podporu svojho stanoviska o naliehavosti právneho záujmu o správnosti použitia určovacej žaloby v danom prípade trval na svojich záveroch.

4. Následne sa zaoberal otázkou okolnosti vzniku predmetného nebytového priestoru, a tým či je žalovaný nie je vlastníkom sporného nebytového priestoru. Dospel k záveru, že predmetný nebytový priestor sa nachádza v obytnom dome DOBROTA, ktorý bol vystavaný ako družstevný dom, na základe stavebného povolenia, ktoré vydal odbor výstavby a územného plánu bývalého MSND v Poprade dňa 27.02.1986, pod č. 100/86, ako stavba 25 bytových jednotiek, kde investorom bola družstevná organizácia podľa § 76 a nasledujúceho vtedy platného Hospodárskeho zákonníka – OSBD Poprad. Stavba bola do užívania odovzdaná na základe kolaudačného rozhodnutia zo dňa 07.05.1991, o ktorom rozhodol Obvodný úrad životného prostredia v Poprade a dostal súp. č. XXXX. Na základe zhodných tvrdení a ďalších listín v konaní, súd prvej inštancie mal za nepochybne preukázané, že na mieste terajšieho nebytového priestoru bol podchod, ktorý po pozemku štátu, potom už Mesta Poprad, bol súčasťou bytovky, umožňoval prejsť chodníkom naprieč celého bytového domu na druhú stranu. Dňa 22.06.1994 žalovaný požiadal stavebný úrad o zmenu využitia nefunkčného podchodu v tomto bloku podľa projektovej dokumentácie, s ktorou Obvodný úrad životného prostredia v Poprade, súhlasil v súlade s ust. § 62 § 63 zákona č. 50/1976, a to za účelom zriadenia predajne Chov produktu. Evidentne tak predmetný priestor po zrealizovanej zmene možno považovať za nebytový priestor, ktorý sa stal neoddeliteľnou súčasťou obytného domu DOBROTA. Tento priestor bol vytvorený z troch strán zo spoločnej časti domu, obvodové múry a strop, a na pozemku vtedy vo vlastníctve Mesta Poprad, je pripojený na všetky spoločné rozvodové siete obvodného domu a bol zamurovaný v podstate spredu a zozadu o rozmeroch 200 x 250 cm po (stavebných prácach). Pri ustálení vzniku tejto stavby súd vychádzal z rozhodnutie o zmene užívania stavby, príslušným stavebným úradom z júla 1994, a týmto dátumom ohraničil vznik stavby.

5. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uvádza, že pri predbežnom právnom posúdení vyslovil, že podľa dovtedy predložených listinných dôkazov, má za to, zastavanie prechodu v stavbe a vytvorenie nebytového priestoru, ku ktorému žalobcovia žiadali žalobou určiť vlastnícke právo je zmenou stavby po jej dokončení, ktorá si vyžadovala rozhodnutia stavebného úradu. Zo spisu v tom čase nevyplývalo, že by takéto rozhodnutia boli vydané, celú stavbu teda súd považoval za nezákonnú, v rozpore s právnymi predpismi, za stavbu nelegálnu a záznamom do katastra vlastníctvo k takejto stavbe by nemohlo vzniknúť spoluvlastníctvo žalobcov (je to aj v rozpore s § 4 zákona o bytoch a nebytových priestoroch). Súd prvej inštancie vyslovil tiež, že spravodlivým a zákonným by bolo, aby k tomuto priestoru vzniklo spoluvlastníctvo vlastníkov bytov v určitých spoluvlastníckych podieloch prislúchajúcich k tomu ktorému bytu. Vydaním rozhodnutia príslušného stavebného úradu ale došlo k legalizácii stavby, a preto po jeho predložení žalovaným (až pred posledným pojednávaním) je evidentné, že stavba vykonanou stavebnou úpravou sa stala legálnou a povolenou. Týmto súd prvej inštancie vyriešil otázku právneho statusu daného nebytového priestoru v čase jeho vzniku a teda nič nebráni vo veci rozhodnúť. V spornom priestore tak ide jednoznačne o nebytový priestor podľa § 2 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z., aj v znení platnom k 6.7.1994, podľa ktorého nebytovým priestorom sa na účely tohto zákona rozumie miestnosť

alebo súbor miestností (v obytnom dome), ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie; nebytovým priestorom nie je príslušenstvo bytu ani spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu.

6. Súd prvej inštancie tak vyriešil status stavby, čo má nepochybne význam na rozhodnutie a zameral sa na riešenie otázky vlastníctva k nemu. Žalovaný svoje vlastníctvo k nemu odvodzuje na základe vydržania a tento titul je zapísaný aj v katastri nehnuteľností a z neho vyplýva, že vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti v obytnom dome mal nadobudnúť vyhlásením o vydržaní podľa zákona č. 323/92 Zb. v znení zák. č. 397/2000 Z.z. u notára, JUDr. Piskoríkovej, u ktorej uviedol v notárskej zápisnici N 685/2003, NZ 90298/2003 dňa 9.10.2003 (absolútne nekonkrétne), že svoje právo k nebytovému priestoru o výmere 31 m² na prízemí bytového domu odvodzuje z titulu vydržania, a že bol vytvorený ním v roku 1991 aj za účelom zateplenia časti bytového domu. Vznikol z podchodu vedľa vchodu do bytovky a žalovaný ho dobromyseľne a nerušene užíva od jeho vytvorenia viac ako 10 rokov, čím tak došlo tak k jeho vydržaniu podľa § 134 Obč. zák. Toho istého dňa došlo i k podaniu návrhu na záznam notárskej zápisnice ako verejnej listiny ako titulu k zápisu vlastníctva k spornému priestoru označeného ako 17a) , resp. 12-17a) a záznamom pod č. Z 2373/03 až 9.9.2004 kataster nehnuteľností aj nebytový priestor zapísal do evidencie s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 3100/145454, na LV č. XXXX pre k.ú. C.. Tak je zapísaný aj do dnes na predmetnom LV.

7. Súd prvej inštancie sa vyjadril k spôsobu nadobudnutia tohto nebytového priestoru žalovaným, a to titulom vydržania, ktorý je osobitný, originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Vymenoval podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva titulom vydržania kde je potrebné sa zaoberať práve všetkými okolnosťami držiteľa, že môže byť dobromyseľný, že mu vec patrí, a to nielen zo subjektívneho, ale aj objektívneho hľadiska (pričom môže ísť o ospravedlniteľný omyl pri dobromyseľnosti, ale prihliadnuc na konkrétne okolnosti prípadu a omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny, a prihliadol aj na všeobecne uznávanú zásadu „neznalosť práva neospravedlňuje“). Dobromyseľnosť držby zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne boli spôsobilé vyvolať polemiku o tom, že mu vec patrí. V tejto súvislosti citoval rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo/97/2009, 4Cdo/283/09, 5Cdo/30/2010, 6Mcd0/5/2010, 3Mcd0/7/2010, 4Cdo/283/2009.

8. Žalovaný v čase spísania notárskej zápisnice, potvrdenia, či záznamu a následného zisťovania informácií podaných štátnym notárom o všetkých zákonných predpokladoch nevyhnutných pre završenie prevodu nehnuteľnosti vedel, že nespĺnil v roku 2003 zákonom vyžadovanú dobu pre vydržanie, pritom do zápisnice uvádzal aj iné klamlivé údaje, nemožno preto mať z určujúceho objektívneho hľadiska žiadne pochybnosti o tom, že jeho držba nebola oprávnená. Pre uplatnenie predpokladov uvedenom v § 130 ods. 1 veta 2 Občianskeho zákonníka neboli splnené predpoklady. Pritom musel vedieť o právnej úprave a o povinnostiach ktoré pre bytové družstvo vyplývalo z platnej právnej úpravy . Nespĺnil tak viacero podmienok, aby mu vôbec vzniklo vlastnícke právo vydržaním. a takým titulom by sa zákonne nemohol vlastníkom vôbec stať, a v zmysle vykonaného dokazovania týmto titulom, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k predmetným pozemkom, a síce vydržania, sa nemohol stať ich vlastníkom.

9. No keďže ide o nebytový priestor v obytnom dome, vytvorený ako stavba v zásade už prvotne existenciou, samotnou stavbou v rokoch 1986 -1991 a potom v roku 1994 už len neskoršou zmenou využitia tejto, už jej existujúcej časti, akousi úpravou veci či vstavbou do existujúcej veci, tam sa pôvodné vlastníctvo nemení (čo súd odôvodní v ďalšom texte). A tiež, zákon o bytoch a nebytových priestoroch upravuje právne vzťahy u týchto nehnuteľností ako lex specialis a aj na posudzovaný vzťah treba aplikovať jeho ustanovenia. Ten presne stanovuje „ako možno nadobudnúť originálnym spôsobom vlastníctvo k takým nehnuteľnostiam (čo súd rovnako odôvodní v ďalšom texte).

10. Avšak také zdôvodnenie je možné, aj vzhľadom na to, kedy stavba vznikla, až po celkovom zhodnotení právnej situácie aj v čase aj pred účinnosťou zák. č. 182/1993 Z.z., tzn. pred 1.9.1993.

11. Bytový dom bol stavaný v čase platnosti zákona č. 109/1964 Zb., Hospodárskeho zákonníka. Podľa § 14 Hospodárskeho zákonníka socialistickými organizáciami sú štátne podniky, štátne hospodárske organizácie, rozpočtové a iné štátne organizácie, družstevné organizácie, spoločenské organizácie, ako aj iné organizácie, ktorých činnosť prispieva k rozvoju socialistických vzťahov. Socialistické

organizácie sú právnickými osobami. Čiže družstvo bolo socialistickou organizáciou , ktorej podľa § 88 Hospodárskeho zákonníka v záujme rozvoja národného hospodárstva štát tiež odovzdával časti národného majetku do trvalého užívania či jej poskytoval inú hospodársku pomoc, navyše (ods. 2) stavebným bytovým družstvám poskytoval štát príspevok a primeraný úver na výstavbu bytových domov, ako i daňové a poplatkové výhody. A tie potom plnili svoje úlohy a uspokojovali potreby pracujúcich v súčinnosti s národnými výbormi (ods. 3). Družstevné vlastníctvo v zmysle § 94 Hospodárskeho zákonníka bolo formou socialistického spoločenského vlastníctva a nakladanie s ním bolo obmedzené.

12. Špeciálne bola ešte činnosť družstiev, teda aj bytových družstiev špecifikovaná zákonom č. 94/1988 Zb., ktorý platil od 1.7.1988 do 31.5.1990, kedy bol zrušený zákonom č. 176/1990 Zb. o bytovom, spotrebnom, výrobnom a inom družstevníctve a ten platil od 1 . 6. 1990 do 31.12.1991, a bol zrušený prijatím Obchodného zákonníka.

13. V čase kolaudácie stavby teda platil zákon č. 176/1990 Zb. o bytovom, spotrebnom, výrobnom a inom družstevníctve a novelizovaný Hospodársky zákonník. Majetkom družstva sa už vzhľadom na zmenu pomerov rozumeli veci, ku ktorým má družstvo vlastnícke právo, a ďalej majetkové práva, ktoré družstvo nadobudlo. Majetok sa môže družstvu odňať iba v prípadoch a za podmienok ustanovených zákonom. Majetok družstva sa vytvára združením prostriedkov členov (zápisné, členské podiely, vklady, materiálové prínosy a iné ocenené nehmotné, hmotné a finančné vklady) a z výsledkov činnosti družstva, prípadne z iných zdrojov (§5). Pritom štát vytvára prostredníctvom všeobecne záväzných právnych predpisov predpoklady pre úspešný rozvoj družstiev; osobitný zreteľ berie a najmä finančnými prostriedkami prispieva na družstvá invalidov a ich sociálne poslania a na družstvá zabezpečujúce výstavbu a prevádzku družstevných bytov v rámci sociálnych programov štátu (§ 40). Čiže byty a neupravený nebytový priestor nebol už socialistickým spoločenským vlastníctvom - družstevným vlastníctvom, ale už tzv. družstevným majetkom v čase kolaudácie.

14. Zásadnou zmenou v pomeroch družstiev, vrátane bytových družstiev považoval súd prvej inštancie prijatie Obchodného zákonníka od 01.01.1992, a zákon č. 42/1991 Zb., ktorý bol účinný od 28.02.1992. V tejto súvislosti citoval § 24, § 27 zákona č. 42/1991 Zb., § 27 citovaného zákona sa zmenil od 01.09.1993 tak, že vlastníci družstevných bytov v domoch vo vlastníctve družstva sa stávajú v pomere k veľkosti ich bytov spoluvlastníkmi spoločných priestorov domu, v ktorom sa predmetné byty nachádzajú, okrem garáží. Táto zmena súvisela s prijatím zákona č. 182/1993 Z.z.(Čl II.), ktorý o.i. v § 29 ukladal družstvu povinnosť, že ak nájomca družstevného bytu, garáže alebo ateliéru požiadal bytové družstvo o prevod vlastníctva bytu, garáže alebo ateliéru podľa osobitného predpisu (§ 22 a nasl. zákona č. 42/1992 Zb <<https://www.epi.sk/zz/1993-182/znenie-19930901>> .) je bytové družstvo povinné previesť vlastníctvo bytu, garáže alebo ateliéru do dvoch rokov od účinnosti tohto zákona; t.j. do 1.9.1995., a tiež stanovil že aj ten nájomca družstevného bytu, ktorý je členom bytového družstva, ak nepožiadal o prevod vlastníctva podľa zákona č. 42/1992 Zb. , má stále nárok na prevod vlastníctva bytu podľa tohto zákona (§ 28). Tiež v § 27 ods. 2 deklaroval, že vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, ktorým vlastnícke právo k bytu a nebytovému priestoru v dome vzniklo alebo vznikne podľa doterajších predpisov, sa odo dňa účinnosti tohto zákona považujú za vlastníkov podľa tohto zákona. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že tí, ktorí (sa stali) a boli vlastníci družstevných bytov v tomto období sa automaticky a to zo zákona stali v pomere k veľkosti ich bytov spoluvlastníkmi tak spoločných, ako i nebytových priestorov v dome.

S poukazom na stavebné predpisy, najmä aj zák. č. 52/1966 Zb. o osobnom vlastníctve bytov znení neskorších predpisov možno za spoločný priestor považovať aj priestor, z ktorého bol neskôr vytvorený zmenou jeho účelu nebytový priestor, ktorý je predmetom žaloby. Z toho možno dôvodiť, že ak k júlu 1994 už boli družstvom nejaké byty s príslušenstvom prevedené na ich užívateľov - členov, už vtedy im zo zákona vzniklo spoluvlastníctvo k spoločným priestorom a nebytovým priestorom a družstvo nemohlo bez súhlasu takéhoto spoluvlastníka s majetkom nakladať, t.j. ani vykonávať stavebné úpravy, meniť spoločné priestory , časti a spoločné zariadenia na nebytové, keď k nim mali práva už aj iné osoby....Tu má súd za to, že zo spoločného zariadenia v zmysle § 2 ods. 4,5 žalovaný vytvoril nebytový priestor. Pri financovaní tohto nebytového priestoru sa podieľali najprv svojimi členskými podielmi (štátna pomoc sa tiež zrejme splatila) len nájomcovia bytov v dome, resp. ich právny predchodcovia, t. zn. i samotný žalovaný...

15. Súd prvej inštancie má za to, že žalovaný v pozícii vlastníka obytného domu, resp. spoluvlastníka obytného domu (súd nevie, v v akom stave boli v tom čase predaje bytov, žalobca a ani žalovaný dôkaz o tom neponúkol) a teda v pozícii vlastníka či spoluvlastníka spoločných priestorov - spoločného zariadenia a spoločných častí domu zmenil účel využitia týchto spoločných zariadení a vytvoril v obytnom dome nebytový priestor ,avšak bez zmeny dovtedajšieho statusu vlastníctva, to touto zmenou vôbec nebolo dotknuté. Zmenil sa tak len režim nakladania s takto vytvoreným priestorom. Nešlo o vznik nebytového priestoru ani vstavbou, nadstavbou či prístavbou, čiže spracovaním.

16. Zákon č. 182/1993 Z .z. má osobitnú úpravu vzniku vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru ako novej veci vykonaním stavebnej činnosti; v § 21 ustanovuje, že vlastníctvo bytov a nebytových priestorov v dome môže vzniknúť na základe zmluvy o výstavbe, vstavbe alebo nadstavbe domu uzavretej medzi stavebníkmi alebo medzi doterajšími vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v dome a stavebníkmi. Stavebníkom môže byť právnická osoba alebo fyzická osoba; zmluvou sa vymedzia vzájomné práva a povinnosti pri výstavbe medzi stavebníkmi alebo pri vstavbe alebo nadstavbe domu medzi stavebníkmi a vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v dome.

17. Poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/233/2016. Od času vzniku nebytového priestoru tak mohol vlastník či už spoluvlastník bytového domu , čiže družstvo tento priestor previesť nájomcovi tohto priestoru, ak existoval, alebo vlastníkom a nájomcov bytov v dome, iným ,len so súhlasom spoločenstva, resp., ak spoločenstvo vlastníkov nevzniklo, keďže by išlo o prevod z vlastníctva bytového družstva, tento bol možný len s predchádzajúcim súhlasom spoločenstva alebo nadpolovičnej väčšiny vlastníkov alebo nájomcov (§ 16 ods.4,5 zák. č. 182/1993 Z. z.). Ako je súdu známe , od vzniku nebytového priestoru k tomu ale nedošlo a zo spisu vyplýva, že prevodu sa opakovane domáhali od roku 2011 žalobcovia. Avšak ak takému prevodu nedošlo do 1.8.1995, táto možnosť následne bola oklieštená. Pri financovaní tohto nebytového priestoru sa podieľali svojimi členskými podielmi (štátne pomoc sa tiež zrejme splatila) len nájomcovia bytov v dome, resp. ich právny predchodcovia, tzn. i samotný žalovaný.

18. Novelou zák. č. 191/1995 tohto zákona účinnou od 1.8.1995 zákonodarca do zákona totiž zakomponoval § 16 ods. 8 v znení, že ak je v dome vo vlastníctve bytového družstva alebo obce nebytový priestor, ktorý vznikol na základe rozhodnutia o zmene užívania stavby § 85 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) - zo spoločných častí domu alebo spoločných zariadení domu, prechádza tento nebytový priestor pri prevode bytov do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov. Veľkosť spoluvlastníckeho podielu sa určuje podľa § 5 ods. 1 písm. b); rovnako sa postupuje aj pri nebytových priestoroch, na ktorých financovaní sa podieľali svojimi členskými podielmi len nájomcovia bytov v dome alebo ich právni predchodcovia. Na prevod vlastníctva týchto nebytových priestorov sa nepoužijú ustanovenia odsekov 4 a 5. Nájomné za užívanie takýchto priestorov je príjmom fondu prevádzky, údržby a opráv (§ 10 ods. 2) príslušného domu.

19. V dôvodovej správe k tejto zmene uvádza, že „novelou sa dopĺňa nadobudnutie vlastníctva nebytového priestoru v družstevnom dome, ktorý vznikol úpravou spoločných častí alebo spoločných zariadení domu do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov. Pri tejto úprave sa vychádzalo zo skutočnosti, že spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu boli určené na užívanie všetkými vlastníkmi domu a keď dochádza k zmene užívania týchto priestorov, majú mať prospech z ich nového využitia vlastníci bytov a nie bytové družstvo“

20. Uvedené znenie bez zmien platí aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, akurát je obsiahnuté v § 16 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, podľa ktorého, ak je v dome vo vlastníctve bytového družstva nebytový priestor, ktorý vznikol na základe rozhodnutia o zmene užívania stavby 20a) zo spoločných častí domu alebo spoločných zariadení domu a nejde o prístavbu nebytového priestoru, prechádza tento nebytový priestor pri prevode bytov do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov. Veľkosť spoluvlastníckeho podielu sa určuje podľa § 5 ods. 1 písm. b); rovnako sa postupuje aj pri nebytových priestoroch, na ktorých financovaní sa podieľali svojimi členskými podielmi len nájomcovia bytov v dome alebo ich právni predchodcovia. Ak bytové družstvo uzavrie zmluvu o prevode vlastníctva takýchto nebytových priestorov, táto zmluva je neplatná. Nájomné za užívanie takýchto priestorov je príjmom fondu prevádzky, údržby a opráv (§ 10 ods. 2) príslušného domu.

21. Za správneho výkladu zákona súd prvej inštancie potom nemal žiadne pochybnosti o oprávnenosti žaloby. Zákon jednoznačne uvádza znenie : „tento nebytový priestor pri prevode bytov prechádza do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov“- jeho prevod je automaticky zo zákona daný, spojený s prevodom bytu. Ak teda družstvo predávalo byt, podľa súdu, aj keď by to v zmluve nebolo uvedené, pri každom prevode príslušný spoluvlastnícky podiel prešiel na nadobúdateľa bytu. Vlastníctvo , resp. spoluvlastníctvo k takémuto nebytovému priestoru prevodom bytu zo zákona prešlo na vlastníka bytu.

22. Súd prvej inštancie dodal, že ako vyplýva z cit. ustanovení, spoluvlastnícky podiel na takýchto nebytových priestoroch nie je nerozlučne spojený s vlastníctvom bytu v dome. Treba rozlíšiť právny režim ustanovený v § 13 od právneho režimu ustanoveného v § 16 ods. 7 a od právneho režimu ustanoveného v § 16 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov. Z § 13 cit. zákona explicitne vyplýva, že všetko, čo je súčasťou spoločných častí domu a spoločných zariadení domu je vždy v spoluvlastníctve každého vlastníka bytu a vlastníka nebytového priestoru v dome. Toto spolu-Katastrálny bulletin č. 2/2014 strana 45 vlastníctvo nemožno od vlastníctva bytu a nebytového priestoru oddeliť. Spoluvlastníkom spoločných častí domu a spoločných zariadení domu sa nemôže tak stať osoba, ktorá nie je zároveň vlastníkom čo len jedného bytu alebo nebytového priestoru v tom istom dome. Iná situácia nastáva, ak v bytovom dome je okrem bytov aj nebytový priestor. Ten možno previesť v poradi a za podmienok stanovených v § 16 ods. 3 cit. zák. Ďalšou situáciou je prípad, keď sa zmenou v užívaní stavby so spoločných priestorov vytvorí nebytový priestor, ktorý môže byť samostatným predmetom prevodu alebo zriadenia záložného práva. Tu zákonodarca vytvoril osobitný právny režim ustanovený v § 16 ods. 7 cit. zák., v ktorom upravil zákonný prechod spoluvlastníctva k novovytvorenému nebytovému priestoru spolu s prevodom bytu. Z tohto ustanovenia vyplýva, že spoluvlastnícky podiel k takto vytvorenému nebytovému priestoru nie je nerozlučne spojený s vlastníctvom bytu, tak ako je to v § 13 zákona pri spoločných priestoroch a spoločných zariadeniach. Takýto spoluvlastnícky podiel k novovzniknutému nebytovému priestoru možno samostatne previesť alebo založiť bez toho, aby sa právny úkon netýkal zároveň aj bytu. Inými slovami: Je možné povoliť vklad vlastníckeho práva alebo záložného práva do katastra len k bytu bez toho, aby vlastníka bytu prevádzal alebo založil aj príslušné spoluvlastnícke podiely na nebytových priestoroch.

23. Každý z nájomcov, teraz už vlastníkov, v bytovom dome Dobrota tak nadobudol vlastnícke právo k bytu v rozdielnom časovom období, avšak zo znenia zákona vždy v spojení s prevodom bytu zo zákona nadobudli vlastníctvo, resp. príslušný spoluvlastnícky podiel prevodom bytu od žalovaného (a to bez ohľadu na to, či to uviedol alebo neuviedol do zmluvy o prevode bytu, to je už len formálny predpoklad pre evidenčné potreby. Text zákona je totiž najdôležitejší a rozhodujúci. A pritom aj žalovaný má na tomto nebytovom priestore podiel rovnajúci sa jeho podielu k doposiaľ neprevedeným bytom. Deklarovať súdom vznik, resp. existenciu spoluvlastníckeho podielu u nebytového priestoru táto skutočnosť nebráni.

24. Súd prvej inštancie uviedol, každým prevodom bytu došlo zo zákona k prevodu spoluvlastníckeho podielu aj k existujúcemu nebytovému priestoru. Nie je preto relevantné tvrdenie žalovaného, že každý z vlastníkov bytov nadobudol byt v inom období, ani neuviedli kedy, že len odvtedy by mohli byť vlastníkami nebytového priestoru, a každý z nich samostatne by sa mal domáhať, a že u nich nejde o nerozlučné spoločenstvo. Dôležitý je stav v čase rozhodnutia súdu.

25. Žalobcovia sa nedomáhajú určenia, že sú spoluvlastníkmi spoluvlastníckeho podielu k nebytovému priestoru, ani netvrdia, že sa u nich jedná o nerozlučné spoločenstvo. Žalobou sa domáhajú určenia, že sú vlastníkami spoluvlastníckych podielov nebytového priestoru prislúchajúcich k tomu ktorému bytu. To, že tento spoluvlastnícky podiel k nebytovému priestoru mohli nadobudnúť nie výstavbou, ale až prevodom vlastníctva bytov do ich vlastníctva nikto ani nerozporoval. A je právne irelevantné pre meritórne rozhodnutie súdu, aby preukazovali, kedy sa ten ktorý žalobca stal vlastníkom bytu, ak už predsa sú, ak sa toho vehementne dožadoval žalovaný, mal to preukázať, ak to považoval práve v rámci procesnej obrany on za dôležité, ak to práve neho mal byť tiež dôvod na zamietnutie žaloby. Nič mu nebránilo, týmito údajmi disponuje, nič také ale neurobil.... Súd rozhoduje na základe skutkového stavu platnému v čase jeho rozhodovania. Relevantné je, či majú, alebo nemajú byť vlastníkami aj podielov na nebytovom priestore, teda či tieto podiely mali alebo nemali spolu s bytom nadobudnúť, či sa stali vlastníkami podielu na základe právnej skutočnosti, ktorou bol práve prevod samotného bytu.

26. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že súd pozná právo a musel vychádzať právnych predpisov platných v čase, ako už vyššie uviedol, a tieto aplikovať na konkrétnu právnu vec. O rozhodovacej činnosti súdu z hľadiska účelu a zmyslu citoval rozhodnutia NS SR sp.zn. 5Obdo/5/2012, 2Sžp/1/2020, 6Sžp/22/2001, rozhodnutie ÚS SR IV.ÚS 71/2013, III.ÚS 502/2011, IV.ÚS 92/2012, I.ÚS 351/2010, I.ÚS 306/2010, II.ÚS 1048/06, III.ÚS 348/06, a ďalšie uvádzané na str. 27 tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie uviedol, že si nemyslí, že v prejednanom prípade ide o prípad s ktorým zákonodarca nepočítal, alebo ho dočasne neupravil. Dospel k záveru, že práve na tento status je jasne stanovený a upriamený aj samotný zákon. Ak by tak aj nebolo vychádzal z rozhodnutí NS SR sp.zn. 6Sžo/7/2012 o medzere v práve, rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 31/04, PL.ÚS 29/05, a citované právne názory Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré odcitoval v poslednom odseku na str. 28 a prvom odseku str. 29, na ktoré poukázalo aj plénum ÚS vo veci PL.ÚS 110/2011. Záverom k skutkovým a právnym skutočnostiam, súd prvej inštancie uviedol, že družstvo-žalovaný, trvale a vedome odmieta napriek žiadostiam a úkonom žalobcov minimálne 12 rokov previesť formálne už existujúci príslušný spoluvlastnícky podiel žalobcov k predmetnému nebytovému priestoru. Žalovaný túto svoju zákonom uloženú povinnosť vedome, úmyselne neplní, z formálnych dôvodov malo do každej zmluvy o prevode bytu túto skutočnosť uviesť a podiel vypočítať, evidentne ale preto, aby predĺžilo svoje vlastníctvo a bratie nájmu na svoj prospech, na úkor vlastníkov bytov, ignoroval a ignoruje zákonné povinnosti, čím sa aj formálny stav evidovaný katastrom sa rozchádza z reálnym stavom a stavom, aký zákon predpokladal a vlastne aj zo zákona nastal. Zasahuje tak aj do protiprávne vlastníckeho práva žalobcov, chráneným ústavou. Súd prvej inštancie konštatoval, že sa mu nevidí morálne, aby družstvo vlastne skoro 30 rokov užívalo nebytový priestor, resp. ho prenajímalo za odplatu, ktorý bez pochyb mohla a mala previesť už v roku 1995, samozrejme podľa postupu prevodu bytov v obytnom dome nájomcom a títo tak mohli z tohto, ako spoločenstvo obytného domu už celý ten čas profitovať. Napriek tomu družstvo bralo samo tieto príjmy z nájmov samo, na úkor vlastníkov bytov. Popísané konanie žalovaného, ktorý si odmietal splniť popísanú zákonnú povinnosť, ignoroval ju, je nielen v priamom rozpore so zákonom, ale aj v rozpore s dobrými mravmi.

27. Dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. (uznesenie Ústavného súdu SR z 24. 2. 2011, č. k. IV. ÚS 55/2011-19).

28. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

29. Takýto výkon práv, resp. povinností odporuje dobrým mravom a vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok. Zjavné zneužitie práva totiž nepožíva právnu ochranu (Čl. 5 Základných zásad CSP). Súd môže v rozsahu stanovenom týmto zákonom odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré zjavne slúžia na zneužitie práva alebo svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenia práva.

30. K problematike zneužívania práva sa Ústavní soud ČR v minulosti viackrát vyjadril, napr. vo svojom Náleze sp. zn. Pl. 25/12 uviedol, že podľa článku 90 Ústavy České republiky "soudy jsou povinny především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům". Vedení soudních sporů tohoto typu, pojaté primárně nikoliv jako dovolávání se ochrany práv, nýbrž jako obchodní a podnikatelská činnost produkující zisk, se ocitá na samé hraně institutu zneužití práva. Zákaz zneužití práva je uznáván jako jeden ze základních principů fungování práva a plyne z ústavně zakotveného pojmu právní stát (srov. Preambule Ústavy)". Rovnako tak ústavný súd vo veci sp. zn. I.US 199/11 konštatoval, že "netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům přehnaně formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti"

31. K dobrým mravom okrem citovania § 3 ods. 1 O.z. uviedol Nálezy ÚS SR IV.ÚS 55/2011, PL.ÚS 25/12, I.ÚS 199/11.

32. Súd prvej inštancie uviedol, že daným odôvodnením poskytol rozsudok súdu odpovede na všetky okolnosti, ktoré majú pre vec podstatný význam, a na ktoré poukázal, či už žalovaný alebo žalobcovia. Vysvetlil svoj myšlienkový postup, pričom svoje závery skutkové aj právne vrátane úvah, primerane zdôvodnil v požadovanom rozsahu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR 10bdoV/1/2010,

IV.ÚS 115/03. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti považoval žalobu za dôvodnú, a vyhovel jej v súlade so žalobným návrhom.

33. Výrok o trovách konania odôvodnil § 255 ods. 1 CSP, a § 262 ods. 1, 2 CSP. Vychádzal zo zásady úspechu a v tomto konaní boli úspešní žalobcovia, ktorým priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% vo vzťahu k žalovanému.

34. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, a to proti obom výrokom súdu prvej inštancie, podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Zdôraznil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a následne vec aj nesprávne právne posúdil, nakoľko žalovaný zotrváva na názore, že na základe jedného rozsudku nie je možné určiť u jednotlivých vlastníkov, že sú spoluvlastníkmi sporného nebytového priestoru, nakoľko u každého jedného vlastníka vznikol vlastnícky vzťah v rôznom časovom období. V tejto súvislosti citoval § 16 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z. Žalovaný svoje tvrdenie, že súd konajúci vo veci, teda súd prvej inštancie, mal vychádzať z LV č. XXXX, okres C., A. C., kat. úz. C., kde je možné relevantne zistiť skutočnosti, v ktorom okamihu malo dôjsť k prevodu bytu a nebytového priestoru do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytu. Jednotliví vlastníci bytov a spoluvlastníci týchto spoločných priestorov nemohli v jednom okamihu nadobudnúť vlastnícke právo, resp. spoluvlastnícke právo, a niektorí vôbec nemohli nadobudnúť tento podiel, nakoľko neboli účastníkmi zmluvy o prevode vlastníckeho práva bytu z OSBD Poprad na nadobúdateľa, v zmysle prvého nadobúdateľa, keďže niektorí sú už v poradí druhí alebo tretí vlastníci daného bytu v poradí. Čiže z verejne dostupných informácií katastra nehnuteľností, k týmto záverom mohol súd prvej inštancie dospieť. Zmluvu o prevode vlastníctva bytu, z Okresného stavebného družstva nadobudli len žalobca 4/, žalobca 8b/ a 8c/, žalobca 9a/, žalobca 9b/, žalobca 11/, 12/, žalobca 14a/ a žalobca 14b/ žalobca 17a/ a žalobca 17b, žalobca 18/, žalobca 20a/ a žalobca 20b/, žalobca 24a/ a žalobca 24b/, žalobca 25a/ a žalobca 25b. Tým, že sa súd prvej inštancie týmto nezaoberal a dospel k nesprávnym záverom. Čiže len prvý vlastníci v poradí, ktorému bol prevedený byt do osobného vlastníctva mohol nadobudnúť aj podiel k nebytovému priestoru. S poukazom na vyššie uvedené rozvádza potom príkladom na strane 3 a 4, ostatné nadobudnuté tituly v poradí druhom, tzn. žalobca 13/, žalobca 5/, žalobca 15/. Naďalej trvá aj na tom, že bol použitý neprípustný typ žaloby na určenie spoluvlastníckych podielov, nakoľko nebol preukázaný naliehavý právny záujem. Išlo o samostatné nároky jednotlivých žalobcov, nemohli vystupovať v jednom konaní, nešlo o nerozlučné spoločenstvo, a preto nebolo možné takouto žalobou rozhodnúť tak, ako to urobil súd prvej inštancie, ktorý mal jednoznačne rozhodovať o každom nároku žalobcu samostatne. Na základe uvedeného navrhol zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu zamietnuť, ako aj priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

35. Žalobcovia sa k odvolaniu nevyjadrili.

36. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, podľa § 34 CSP prejednal rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 378, 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, vec tak skutkovo ako aj právne správne posúdil, a na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

37. Nateraz z obsahu spisu vyplýva, že bolo vydané kolaudačné rozhodnutie dňa 07.05.1991, sp. zn. 433/91 - Pr, ktoré bolo vydané na stavbu 25 bytových jednotiek + TU prípojky KVP. Z obsahu Kolaudačného rozhodnutia vydaného Obvodným úradom životného prostredia v Poprade č.j.: ObZP/433/92-Pr zo dňa 9.5.1991 vyplýva, že bytový dom DOBROTA bol skolaudovaný s 25 bytovými jednotkami a príslušenstvom. Ale bez nebytového priestoru. Ten vznikol v čase po riadnom skolaudovaní a začatí užívania stavby. Stavebná zmena (stavebné úpravy) boli zrealizované na spoločných častiach bytového domu (podchod), ktoré fakticky vykonal žalovaný. Ten nekonal v súlade so Stavebným zákonom. Žalobcovia poukázali na ustanovenie § 85 ods. 1 Stavebného zákona.

38. Zápis vlastníckeho práva k nebytovému priestoru bol zrealizovaný formou Rozhodnutia o oprave chyby v katastrálnom operáte č. k. :X 460/03/BD z 9.8.2004. Táto forma bola zvolená kvôli tomu, že v tom čase už bolo vlastnícky prevedené vlastníctvo k bytu č. 25 v prospech manželov X. a G. R.. Zmluva o prevode vlastníctva bola Správou katastra Poprad zavkladovaná v rámci registračného konania V 3922/2000, pričom týmto vkladom bol už zafixovaný stav zápisov spoluvlastníckych podielov

na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo vzťahu ku všetkým ostatným bytom, pričom v Zmluve o prevode vlastníctva bytu č. 25 sa pôvodne vôbec nevychádzalo z toho, že podiel na výpočte spoluvlastníckeho podielu by mal mať aj nebytový priestor. Zápisu vlastníckeho práva titulom vydržania v prospech žalovaného prekážala vzniknutá „nezrovnalosť“ spoluvlastníckych podielov, a preto aby bolo možné zapísať nebytový priestor na list vlastníctva, bolo potrebné opraviť výšku spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Následná oprava „chyby“ opravila spoluvlastnícke podiely s tým, že do celkovej plochy rozhodnej pre výpočet spoluvlastníckeho podielu bola ku výmerám bytov pripočítaná aj výmera nebytového priestoru. Podľa názoru žalobcov malo vydržanie nahradíť rozhodnutie vydané v správnom konaní v zmysle § 85 Stavebného zákona, kedy žalovanému chýbal titul - verejná listina, na základe ktorej by bolo možné zapísať vlastnícke právo k nebytovému priestoru. V ďalšom žalobcovia poukázali na to, že neboli splnené u žalovaného zákonné podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, poukázali na príslušné ustanovenia zákona č. 42/1991 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (§22 ods. 1 § 24), tiež na príslušné zákonné ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (§ 16 ods. 4 - ods. 6, na zákon č. 191/1995 Z. z. a v súvislosti s ním na novelizáciu § 16 ods.8 (v súčasnosti § 16 ods. 7) zákona č. 182/1993 Z. z. s účinnosťou od 14.11.1995. Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu citovali, že „novelou sa dopĺňa nadobudnutie vlastníctva nebytového priestoru v družstevnom dome, ktorý vznikol úpravou spoločných častí alebo spoločných zariadení domu do podielového spoluvlastníctva bytov. Pri tejto úprave sa vychádzalo zo skutočnosti, že spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu boli určené na užívanie všetkými vlastníckymi domu, a keď dochádza k zmene užívania týchto priestorov, majú mať prospech z ich nového využitia vlastníci bytov v dome a nie bytové družstvo“. V tejto súvislosti žalobcovia tiež uviedli, že možno vylúčiť dobromyseľnosť žalovaného pri nadobudnutí vlastníctva k predmetnému nebytovému priestoru vydržaním, keď mu zákon výslovne prikazoval, ako má disponovať s predmetným nebytovým priestorom. Zákonnú povinnosť previesť vlastníctvo nebytového priestoru v prospech vlastníkov bytov v rámci zmlúv o prevode vlastníctva bytov mal žalovaný od roku 1995, pričom až v roku 2003 štatutárni zástupcovia žalovaného pred notárkou vyhlásili jeho nadobudnutie do vlastníctva vydržaním.

Žalobcovia vyzvali žalovaného k usporiadaniu vlastníckych vzťahov výzvami, ktoré súdu predložili, a na ktoré žalovaný odpovedal dňa 21.11.2012, že nemá problém uznať vlastníctvo vlastníkov bytov, avšak podmieňoval to rozhodnutím zhromaždenia delegátov družstva. Až do podania žaloby (od odpovede žalovaného uplynulo niekoľko rokov) žalovaný neurobil žiadne kroky na usporiadanie vzájomných vzťahov. Žiadosť žalobcov o zápis zmeny údajov evidovaných na liste vlastníctva vo vzťahu k predmetnému nebytovému priestoru bola Správou katastra Poprad listom z 28.5.2011 odmietnutá z dôvodu absencie verejnej listiny na základe ktorej by bolo možné vykonať zmenu údajov zapísaných v katastri.

39. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

40. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

41. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972).

42. Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba

(rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996).

43. Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 6. decembra 2012, sp. zn. 5 Cdo 31/2011).

44. Žalovaný predovšetkým namietal neexistenciu naliehavého právneho záujmu žalobcov pri podaní žaloby na určenie. Žalobcovia, naopak, argumentovali tým, že práve určovací výrok rozsudku súdu bude podkladom pre zápis ich spoluvlastníckych podielov na nebytovom priestore do katastra nehnuteľnosti. Aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia zvolili vhodný typ žaloby, ktorý možno subsumovať pod ust. § 137 písm. c) CSP. Práve jednotlivými výrokmi súdu je možné zabezpečiť zápis jednotlivých podielov v prospech jednotlivých vlastníkov bytov, za situácie, keď žalovaný ich nárok odmietol akceptovať.

45. Samostatné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba. Súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne. Rekonštruovaný civilný proces obsiahnutý v CSP sa dotkol aj úpravy procesného spoločenstva a účasti tretích osôb na spore. Zatiaľ čo nová úprava intervencie a oznámenia o spore predstavuje zásadnú zmenu, úprava procesných spoločenstiev sa len minimálne odlišuje od úpravy obsiahnutej v OSP. Všetky formy procesných spoločenstiev sú upravené v ust. § 75 až 78 CSP. Nový § 75 ods. 1 CSP, podľa ktorého na strane žalobcu alebo žalovaného môže vystupovať viac subjektov, obsahovo úplne korešponduje s § 91 ods. 1 OSP, z ktorého je zrejmé, že zákon pripúšťa, aby na jednej alebo druhej strane sporu vystupovalo viac subjektov.

46. Rovnako Občiansky súdny poriadok, ako aj Civilný sporový poriadok definuje účinky samostatného spoločenstva v § 76 CSP, podľa ktorého samostatným spoločenstvom je také procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba. V podstate ide o zopakovanie § 91 ods. 1 OSP, v ktorom je vyjadrené, že v samostatnom procesnom spoločenstve koná každý zo spolovníkov sám za seba. v dôvodovej správe k ust. § 76 CSP, ktorá výslovne uvádza, že "právna úprava vychádza z osvedčeného doktrinálne i judikatúrne dostatočne podloženého inštitútu samostatného procesného spoločenstva, čím sa ponecháva tento inštitút v nezmenenej podobe oproti minulej právnej úprave".

47. Z vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou, že žalobcovia nemohli podať „spoločnú“ žalobu. V tomto prípade nejde o nerozlučné spoločenstvo žalobcov, s týmto tvrdením žalovaný sa stotožnil súd prvej inštancie a s tým sa stotožňuje aj odvolací súd. Inak povedané, ani CSP nevyklučuje, aby na jednej strane v spore vystupovali viacerí žalobcovia aj keď každý uplatňuje nárok vo svojom mene a konajúci súd prizná každému z nich samostatne, osobitným výrokom uplatnený nárok. Navyše žalobcovia sledovali v konaní spoločný cieľ: stať sa podielovým spoluvlastníkom k tomu istému nebytovému priestoru.

48. Zákon NR SR č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) umožňuje nadobudnúť vlastníctvo k bytom a nebytovým priestorom v budovách určených na bývanie, ako aj v budovách nebytového charakteru. Tieto budovy sa prvým prevodom bytu alebo nebytového priestoru stanú reálne deliteľnými, čím je možné byty a nebytové priestory definovať ako samostatný predmet vlastníckeho práva, ktorý je možné užívať, zaťažiť vecnými právami alebo previesť do vlastníctva inej fyzickej osoby. V súčasnosti je zákon zameraný predovšetkým na úpravu právnych vzťahov pri nadobúdaní vlastníctva bytu a nebytového priestoru, alebo pri správe budovy, ale aj na úpravu vzájomných vzťahov medzi jednotlivými vlastníkmi bytov a nebytových priestorov ako spoluvlastníkov spoločných častí, spoločných zariadení.

49. Individuálne vlastníctvo bytu alebo nebytového priestoru je nerozlučne spojené so spoluvlastníctvom spoločných častí a spoločných zariadení, prípadne iného spoločného majetku. Toto spoluvlastníctvo je

podielové, pričom spoluvlastnícky podiel je určený podielom podlahovej plochy bytu alebo nebytového priestoru k úhrnu podlahových plôch všetkých bytov a nebytových priestorov. S prevodom alebo prechodom vlastníctva bytu v dome prechádza na vlastníka bytu aj spoluvlastníctvo nebytového priestoru, spoločných častí domu, spoločných zariadení domu a príslušenstva, ako aj spoluvlastnícke alebo iné spoločné práva k pozemku, prípadne ďalšie Práva a povinnosti pôvodného vlastníka domu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ktoré sa týkajú spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva, pozemku zastavaného domom a príslušeného pozemku prechádzajú nadobudnutím vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome na nových vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

50. Súd prvej inštancie správne vyriešil v svojom rozhodnutí aj oprávnenie žalobcov ako vlastníkov jednotlivých bytov, požadovať určenie spoluvlastníckeho podielu k nebytovému priestoru, keď určenie podielu sa viaže na jednotlivé byty a ich vlastníkov. Tvrdenie žalovaného, že bolo možné vyhovieť žalobe nanajvýš prvokupujúcim jednotlivých bytov, nie tým vlastníkom bytov, ktoré byty nadobudli až odvodené, nie je opodstatnené. Obytný dom s príslušenstvom tvorí celok. Rozhodujúci je stav vlastníctva k jednotlivým bytom v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a niet dôvodu posudzovať časový moment nadobudnutia vlastníctva k jednotlivým bytom osobitne. Inak povedané, podiel k nebytovému priestoru je viazaný k bytu, bez ohľadu na vlastníka. Odvolací súd poznamenáva, že sa súd prvej inštancie podrobne otázkou spoluvlastníctva k nebytovému priestoru v bodoch 2 až 42 rozsudku, na ktoré odvolací súd v rovnakom rozsahu poukazuje.

51. Z vyššie uvedených dôvodov, považoval odvolací súd za vecne správny, riadne odôvodnený, preto ho potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

52. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

53. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle zásady úspechu. Úspešnou stranou v odvolacom konaní boli žalobcovia, ktorým však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto im žiaden nárok na ich náhradu nepriznal.

54. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného

predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).